

BRÁTÁN ERZSÉBET

A LÓTUSZ SZIRMAI

II.

A LÓTUSZ SZIRMAI II.

Brátán Erzsébet

Publio Kiadó

2014

Minden jog fenntartva!

Előszó

Kedves olvasók!

Ebben a kötetben, mely a „A lótosz szirmai” című kötet folytatása szintén olyan írásokkal kedveskedem nektek, melyekben válaszokat kerestem a legtöbbször felmerülő kérdésekre, hiszen bármerre mentem, mindig erről kérdeztek én pedig feleltem rá azon a szinten, amely addig eljutott hozzám. Az első és a második részben szereplő legtöbb írásom megjelent internetes folyóiratokban, az olvasók kérésére gyűjtöttem össze nyomtatásban is.

Öröm és hála, hogy az írások sokaknak segítettek tovább lépni, vagy megvigasztalódni. Egy halálos beteg „A test emlékszik” című írás hatására döntött úgy, hogy meggyógyul. Természetesen ez mind egyedül rajta múlt, azon, hogy ő mit olvasott ki a cikkből, de számomra ugyanolyan boldogság, mint számára, sőt.

Boldogan nyújtom át ezennel a második részt, melyben tovább nyílnak a lótosz szirmai.

A szerző

II. Energológia találkozó

Égi üzenet

*Küld most angyalokat, igaz prófétákat,
általuk mondat Ő igazságot, százat.
Égi csatornákon üzent már eleget,
de nem hallották meg hangját az emberek.
Kóborolnak messze, messze a Forrástól,
egyre távolodnak fénylő önmaguktól,
milliónyi tudat bezárja ablakát,
nem akarja tudni a szeretet szavát.
Földanyánk hű szíve búsan meg-megremeg,
végigfut szent testén a jeges rémület,
érzékeny kis lelke értünk imádkozik,
hogy esendő létünk visszatérjen megint.
Fájdalmában párszor mélán meg-megborzong,
lerázza magáról a sok hulladékot,
nem marad más hátra, mint az ős eredet,
s magukra ismernek tükrében a népek.
Így segíthet nekünk drága szülőanyánk,*

hogy méltón viseljük kincsét, a föld porát,

tekintetünk végre magasra emeljük,

hátalt szívünkkel egymást átöleljük...

Fenti versemet Földanya szenvedéséről írtam egy földrengés után. Úgy éreztem, ő hivatott felvezetni azt a misztikus élményt, amelyben részt vehettem...

Tudjuk, hogy a Föld él, együtt rezgünk vele, mégis oly sokáig hittük, hogy halott, és különállunk tőle... Kizsákmányoltuk, nem tiszteltük, nem hallgattunk őseink üzeneteire, elfeledtünk a hangra figyelni, csak magunkkal foglakoztunk és egyre távolodtunk igaz önvalónktól...

Földanya energetikailag nem homogén. Ugyanúgy vannak energiacsatornáit, meridiánjai és energiaközpontjai, csakrái, akárcsak a többi élőlénynek, hiszen a Föld is élő.

A hét fő csakra: Jeruzsálemben a gyökércsakra, az Andokban a szakrális, Ausztráliában a köldök csakra, Magyarországon, Dobogókőn a szívcsakra, a Torok csakra Indiában, a homlok csakra a Bermuda háromszögben és a korona csakra Tibet hegyeiben található.

A szakrális, misztikus, szent, vagy természetfeletti helyeken az energiák JELEN vannak, pörögnek, gyógyítanak, segítenek érezni az egységet úgy az emberiséggel, mint az egész univerzummal. Az ilyen helyeken tapasztalható érzések mágnesként vonzanak vissza mindenkit, akinek csak egyszer is sikerült átélnie. Jómagam középiskolás koromban jártam Dobogókőn egy osztálykirándulás keretében. Életem egyik legmeghatározóbb élménye lett, bár sokáig magam sem tudtam, miért... viszont folyamatosan visszavágytam oda.

(A műholdfelvételeken tökéletesen látszik az Árpádvár, a Magas-hegy, a Rám-hegy, ami teljesen úgy helyezkedik el, mint a Gizai Fennsík a piramisok, vagy az Orion csillagkép. - Véletlen?)

Hasonló szakrális helyek Magyarországon: Andocs, Budakeszi, Csobánka, Egerszalók, Esztergom, Gencsapáti, Mátraszentimre, Gyula, Kékkő, Székesfehérvár, Visegrád és Zirc, amely helyek különböző misztikus rendezvények helyszínének, valamint feltöltődésre kiválóan alkalmasak.

2011 májusában rendezték meg az első energológiai találkozót.

A médium üdvözölte a megjelenteket, majd elsorolta a sorozatos „nem véletleneket”, melyek idáig vezettek. Beszélt arról, hogy a Kritikus Tömeg összehívásával felébred az Új emberiségtudat, mely Óvó-védő Tudattá, Földet védő, segítő Tudattá forr egybe... Fontos, hogy egyszerre meditáljon érte legalább száznegyvennégyezer ember, mert az a kritikus tömeg, amely átbillenti az emberiség tudatát, és továbbhúz magával személyenként legalább további száznegyven-négyezret. Mi, akik most a Földön élünk, arra születünk, hogy segítsünk...

Használták a kristálytálat, melyet egy indián ajándékozott a magyaroknak, meditáltak illetve megnyitották, tisztították és töltötték Földanyánk szívét, valamint az őt körülvevő szeretethálót. Vannak, akik azóta is egyszerre, egy időben minden nap ugyanezt teszik.

Mindezt eddig csak hallottuk, vagy olvastuk hírlevelekben, weboldalakon, de MOST megtörténik, itt van velünk, kapcsolódunk, mindenki részt vehet benne! Nem másról kell elvárunk, hogy tegyenek valamit, hanem tevékeny részesei lehetünk a folyamatnak. Akik most itt élünk a Földön, eme csodálatos feladattal születünk, hiába próbáljuk meg elnyomni magunkban. Mind ezért jöttünk, hogy megmentsük a Földet és a rajta élő életet, még akkor is, ha nem emlékszünk rá! Az emberiség a szeretet érzésén keresztül válhat szuperlényé és emelkedhet magasabb dimenziókba.

A második találkozót Visegrádon, a Sportcentrum melletti hatalmas füves réten tartottuk. Az egész világról email címmel bejelentkezettek, és az internet segítségével web kamerán keresztül élőben nézhették, részt vehettek benne. A korán érkezők még a rendezvény előtt találkozhattak a fő szervezőkkel, valamint a mantra énekesnővel, akitől szintén bárki bezsebelhet egy óriási őszinte szeretet ölelést. Végignézhettük, amint elővették az egy méter átmérőjű kristálytálat, amely már pontosan tudja a feladatát, mint megtudtuk, még a hangja is megváltozott. Eddig egy egységes rezgést közvetített, most azonban egy mélyebb hangon kezdi, egyre emelkedik a csakrák szerint halad felfelé, és utána megállapodik egy bizonyos rezgésszinten.

A gyülekező alatt egy spirális kört alakítottunk ki a színpad és a tál körül, ahol a médium ült legelő, illetve a tál mellett, hogy kéz a kézben végighullámozzon rajtunk az isteni erő. Amikor elhelyezkedtünk, az egész területet körbe sámán dobolták, előttünk pedig egy réztálat csengettek meg körbe-körbe, meggyújtották a mályva füstölőt és a mécseseket az oltár körül, azon kívül elhelyeztek oda egyéb, az esemény szempontjából fontos tárgyakat...

A rendezvényt a médium nyitotta meg, ahol felsorolta azt a negyvenegy országot, amely kapcsolódott hozzánk. Utána felvételről több országból is hallhattunk üdvözléseket és azt, hogy hányan fognak egyszerre, velünk együtt meditálni. Az üdvözlések végén egy meghatározó Föld meditációval kezdtünk.

Akkor és ott, EGYÜTT, fantasztikus csodát élhettünk meg, többünknek kicsordult a könnye, annyira misztikus volt.

Ezután a mantraénekesnő koncertje következett, ahol nagyszerű élményben volt részünk. Ő is ragyogott, mint a Nap, közben elmondta, hogy mindenki tegye a dolgát, amit vállalt, neki a zene és a szövegírás lett a feladata, és azon keresztül közvetíteni.

A zene hangzása kiválóan illett a mondanivalóhoz, mely néha indián, keleti, vagy ősi táltos szertartás benyomását keltette (számomra). A hegedű hangja ősmagyarossá tette, a mély bűgő férfihang pedig akár egy buddhista szertartásba is beillett volna. Nagyon spirituális és misztikus élmény volt, sikeresen összehangolt bennünket önmagunkkal és az egész univerzummal, úgyhogy szünetet már nem tartottunk, hogy ne széledjen szét az energia.

A tálát egy férfi rezegtette meg, előbb balra tisztította a teret, majd jobbra energetizálta, és meghallottuk csodálatos hangját, ekkor érezhettük azt is, amiről a médium beszélt.

A Föld meditáció után is megfogtuk egymás kezét, a médium pedig a tálát, így nemcsak a térből, hanem konkrétan is érezhettük, amint a spirális körben végigment rajtunk az energia, akár az áram a vezetékben.

Utána ismét közösen énekeltünk, az egyik számhoz megdöbbenően illett az akkor odaállt dobosok kísérete.

A csoda a szívünkbe költözött, szavakkal nehéz kifejezni...

Ha megkérdezed, hogy éreztem magam, csak azt tudom elmondani, amit fentebb is írtam: egyszerre volt misztikus és egyszerre nemzetközi, mert a táltos- sámán- ősmagyar- indián- buddhista szertartások hangulatát, valamint őseink JELEN- Létét idézte fel bennem itt és MOST, a JELENBEN...

Felemelő és megindító...

Az estet a Duna partra lesétáló fáklyás menet zárta, ahol együtt megvárták a naplementét, valamint megfürödhettek a hirtelen jött nyári záporosóban, mely akkor kezdett el zuhogni, amikor vége lett az éneklésnek...

Minden nap gondolhatunk drága Földanyánkra, meditálhatunk érte, tölthetjük az őt körülölelő szeretethálót, és hálát adhatunk, hogy benne lehetünk az első száznegyvennégyezerben...

Ha megszólít

Ha megszólít a feladat,

ha hallok már a hangokat,

ne kérdezz semmit, cselekedj,

már irányban az életed!

III. Energológiai találkozó

Már a II. találkozón eldöntöttem, hogy mindenképp megyek a III.-ra is, mégis annyi minden próbálta megakadályozni. Már-már azt hittem, feladom...

Még utolsó este sem tudtam, hová megyek. Rábíztam hát a sorsra, s egyetlen órát sem húztam fel.

Nem tudtam aludni, többször is izgatottan néztem az időt és úgy felkeltem hajnali 3- kor, mint annak a rendje.

Dobogókőre mentem...

Dobogókő, drága Dobogókő...

Segédkeztünk az oltár és a kristálytál felállításában, a háromkanócú gyertya meggyújtásában, amely körbejárt. Az oltáron a médium nagymama-csészejében friss forrásvíz, szárított mályva csokor és az ő kristályköve helyezkedtek el.

A szertartást 10 órakor kezdtük. Egy jógaoktatóval a légző gyakorlatok után csodálatosan zengő OM...

Utána egy spirituális énekesnő énekelt egy dalt, majd a férfi minőség tartott egy meditációt. Eztán megszólaltatták a tálát, amelyhez nagyon közel álltunk. A tál hangja egyre erősebb, hatalmas energiát közvetít, majd a médium beállt a csatornába, onnan közvetített, aztán ő is megpróbálta a tálát megszólaltatni, közben olyan hangot adott hozzá, amelyet Szakkarában tanult. Csodás volt, nagyon bírtam, végül az Ave Mariát énekelte.

11.11.-kor Föld meditációt tartottunk, majd megemléztünk az országban a kapcsolódó pontokat. Végül egy másik médium közvetítette egy jelenlévő médiumon keresztül Toth-ot magyarul.

Egy asszony négy birsalma szívecskét hozott a négy égtáj felé a tál köré tette és egy szentelt gyertyát is, valamint süttött egy kenyeret, a tengerre. Utána átvittük a gyertyát közösen a Naptemplomba, melyet akkor adtak át, éppen szertartás folyt benn. A templomban tömeg volt, úgyhogy kifurakodtam onnan és visszamentünk a tisztásra.

Integettünk a buszon utazóknak, akik elmentek Lignanoba, elvitték a tálat, hogy a hívóhangot a tenger vize továbbítsa azokhoz, akik hallják és érzik a késztetést, valamint a kenyeret, mint szimbólumot, rátegyék a vízre...

2011.11.11.

Forog a Föld

Jó Földanyánk forog, lágy ütemre rezeg,

a végtelen űrrel együtt ad koncertet,

örök Univerzum halk dallamot dúdol,

ha figyeled, hallod, érted, hozzád is szól.

Létezők szívében újra felkel a Nap,

szirmot bont az álom, kifeslik a tudat,

felgyorsul az idő - ami nem létezik -

amint fõnn úgy itt lenn, új világ érkezik...

A Föld napja

Ismét sok ellenérzésem volt, és sok minden akadály gördült az útba, de mégis eljutottam, ezúttal nagyobbik fiammal.

Egy nagyon nyugodt kis helyen, a domonkos rendi apátság és kolostor romjainál gyűltünk össze jó páran, hogy a Föld napján Földanyáért meditaljunk.

Elõtte nagyon felpörögtem, ott sikerült megnyugodni. Utána jól éreztem magam én is, remélem, Földanya is...

Akinek ott kellett lennie, ott volt...

2012.04.22.

Szívem szigetén

Szívem szigetén mindenki boldog,

nem nyomasztanak senkit sem gondok,

nincs több indulat, se félelem,

egy létezik csak: örök szerelem.

Szeretni mindent, élni végtelen,

béke, s bölcsesség fehér fényében,

hol a lelkekben örökláng lobog,

szívem szigetén mindenki boldog.

A három kívánság legendája

Gondoltál már arra, ha igazból lehetne három kívánságod, mit kérnél?

Még ma is sokszor eltűnődünk, ha igaz lenne, a mesékben elhangzó három kívánság, mihez kezdenénk vele, mit lenne érdemesebb kérni, hogy maximálisan kihasználhassuk a lehetőséget? Ha egy jó tündér elénk állna és teljesítené a kérésünket, mi lenne az, amit érdemes lenne kívánni, hogy az életünk ezután sínen legyen, s minden a lehető legjobban alakuljon?

Vajon most nem így van?

Nem azon az úton haladunk, ami *nekünk* a legjobb?

Régen sokat tépelődtem ilyen kérdéseken, hiszen a három kívánság beteljesülésének lehetősége mindenkit izgalommal tölthet el. Bár sokan hangosan nevetnek rajta, de magukban eljátszanak a gondolattal: mi lenne, ha tényleg igaz lenne?

Az ember ilyenkor mit kívánna először?

Gazdagságot, hogy meglegyen mindene, egészséget, hogy élvezni is tudja, vagy hasonló dolgokat?

Bizonyára... a legtöbben ezt kívánnák...

Addig-addig tépelődtem, míg a végkövetkeztetésem az lett, nincs is szükség három kívánságra, elég abból egy is, azzal az eggyel pedig nagy okosan azt kívánnám, hogy ezután minden „jó” kívánságom teljesüljön... (azaz azok a kívánságok, amik mindenki számára hasznosak, tehát ártani nem lehet vele) S ha belegondolok, ettől jobb nem jut eszembe...

De vajon létezik-e a három kívánság?

Sok meséről kiderült mára, hogy van némi valóság alapja...

A három kívánságnak is.

Amikor először hallottunk erről, mármint, hogy igaz, a mesékben éreztük magunkat...

Ezoterikus körökben lehet vásárolni három kívánság medált, ami azt jelenti, hogy egy ezüst medált egy sajátos szertartás szerint aktiválunk, és várjuk, hogy beteljesüljön, amit kértünk. Beleadjuk minden hitünket, mégis nagyon-nagyon elcsodálkozunk, ha beteljesül. Márpedig mindig beteljesül én is kipróbáltam. Ebben az esetben célszerű egyszerűbb dolgot kérni, olyat, amiről el tudjuk hinni, hogy megvalósul, eddig mégsem teljesült. Akkor letehetjük, hogy működik. Persze nem mindjárt a lottó ötössel kell kezdeni, mert azt igen kevesen képesek elhinni, hogy az övék lehet, bár rajtad múlik, ha neked megy feltétel nélkül, ám legyen!

Kérdés: „csak” három kívánságunk lehet?

Dehogy!

A valóság még ettől is százezerszer csodálatosabb!

Nem csak három kívánságunk lehet, minden kívánságunk teljesülhet! Emlékezzünk, hányszor szerettünk volna elérni valamit, és mennyire meglepődtünk, ha pontosan úgy teljesedett be, ahogyan szerettük volna. Régebben az volt a szokásom, hogy egy papírra feljegyeztem, mit szeretnék. Aztán ellenőriztem, mi valósult meg és kipipáltam, ami készen volt. Akadt olyan is, amikor elfeledkeztem egy-egy céduláról, és rendrakás közben bukkantam rá néhány hónap, vagy év múlva. Döbbenet meredtem saját írásomra, mert szinte minden beteljesedett azóta! El sem akartam hinni, de úgy volt. Ezért jó technika az, amit javasolnak, hogy ne csak gondoljuk, hanem írjuk is le. Ám ezt nem mások tanácsára tettem így, hanem önmagamtól, mert én amúgy is mindent leírok...

„Kérd és megadatik” - tartja a mondás.

Milyen igaz, hisz minden gondolattal teremtünk!

De hogyan?

Minden a saját rezgésszintünkön múlik, azzal párhuzamosan rákapcsolódunk egy velünk egy frekvencián működő energiamezőre, amiből az információt nyerjük. Minél magasabb rezgésű a mező, amiből táplálkozunk, annál közelebb kerülünk a teremtés szintjéhez, annál hamarabb valósul meg a kívánságunk. Avagy minden rajtunk múlik, mert csak akkor táplálkozunk magasabb rezgésű mezőből, ha hasonló a saját rezgésszintünk. Hasonló hasonlót vonz.

A kívánságok akkor valósulnak meg, ha elegendő érzelmet teszünk bele, vagyis „életbevágóan” fontosak számunkra. Ez görcsös akarással nem megy, engednünk kell... ezt viszont nem lehet szavakkal elmondani, ezt mindenkinek magának kell megtanulnia, hogyan megy. Fel kell adni, rá kell bízni a sorsra és a kérést útjára engedni. Ha elegendő hittel, bizalommal kértünk, a mező átrendeződik és a beinduló folyamat elhozza nekünk, amire vágyunk. Ezt csak mi magunk tudjuk megakadályozni, ha megmételtyezük

egy csöppnyi kétkedéssel...

Persze azonnal felmerül a kérdés, akkor miért nem áramlik felénk az a sok millió forint, vagy bármi más, amit kívánunk? Azért nem, mert egy cseppnyi kétellyel azon nyomban meg is akadályozzuk, nem hiszünk benne igazán, nem bízunk, vagy nem tartjuk magunkat elég méltónak az elfogadására.

Anyagi szinten különböző karmikus vállalásaink vannak, amelyeket mindenképpen át kell élnünk, az elől nem menekülhetünk, hiszen mi magunk akartuk, azért jöttünk ide. A karma és a szabad akarat kettős szála átszövi egész fizikai létezésünket, de ha ezzel tisztában vagyunk és megelégszünk, sőt örülünk annak, ami már megvan, hálát érzünk érte, akkor egyre több „még jobbat” kapunk belőle.

A gondolatnak teremtő energiája van, de nem a gondolat teremt, hanem az általa beindított folyamat.

A kvantumfizika szerint a gondolat egy ötödik dimenziós elem, fizikai szinten is mérhető energiahullám, ami a fénynél 27x gyorsabban halad, ezt a hatodik dimenziós értelem képes irányítani. Vagyis a gondolatot irányíthatjuk az értelmünkkel. A hetedik dimenziós érzélem azonban mindent körülölel, mindenre kihat. A magasabb dimenziók képesek hatni az alacsonyabbakra. Ha a hetedik dimenziós érzélem az értelemhez és a gondolathoz képest magasabban „szinten” áll, akkor már érthető, miért az érzelmi szűrőn keresztül valósul meg minden. Ezért függ a kívánság realizálódása a beletett érzélem intenzitásától.

Minden impulzus a szívbe érkezik, és áthaladva rajta, érkezik az agyba, ahol az elme terében megszületik a gondolat, és a kép megalkotásával megteremtődik fizikai szinten. Az, hogy mi valósul meg kézzel foghatóan, függ a belevitt érzélemtől. Aminek nagyobb töltést adunk, az valósul meg előbb. A teremtő folyamatban (is) akkor történik az, amit szeretnénk, ha vágyaink, álmaink (küldetésünk) összhangban áll a gondolatainkkal és a tetteinkkel, vagyis úgy viselkedünk, mintha már megtörtént volna.

Segíts magadon, Isten is megsegít!

Ha rájövünk ennek az ízére, úgy irányíthatjuk a teremtő folyamatot, hogy az a lehető leggyorsabban megvalósuljon fizikai szinten.

A gondolat tere az agyban van, az agy pedig egy olyan különleges képalkotó rendszer, ami a beérkező impulzusokból mindig két képet hoz létre. Az egyiket az agyban, amit gondolatnak nevezünk, a másikat virtuálisan a fizikai világban, amit tárgyakká hívunk. Amiről nem alkotta meg a képet, azt fel sem tudja fogni, az egyszerűen nem létezik számára. (Halvány fogalmam sincs - mondjuk ilyenkor)

Tehát, amikor „fejben” megalkottunk a KÉP-et, már meg is teremtettük azt virtuális illúzióinkban. A gondolatok így valósulnak meg tárgyakká. Így teremtünk, ezt nevezzük teremtésnek, a kívánságunk beteljesülésének...

Minden először gondolatban létezett...

Néhányan azt állítják, nem attól megy előre a világ, ha mindenki magának kíván! Ez némileg igaz, de hol írtam azt, hogy csak magunknak lehet kívánni? Bármit kérhetünk, bárkinek, minden teljesül, főleg, ha elég nagy az érzelmi töltése, viszont éppen ezért mindenképpen közünknek kell lennie a kívánsághoz...

Ne feledjük, ha magunkkal jól teszünk, az hat a többi élőre is, hiszen minden mindennel összefügg, hat és kihat egymásra. Ha önmagunkat emeljük feljebb, magunkkal húzzuk a többi lélektársunkat is, akikkel egy magasabb finom szellemi szinten EGY-ek vagyunk. Az Egy végtelen féle megnyilvánulásai vagyunk.

Van-e, lehet-e határa a KÉP-zeletünknek?

Végtelen kívánságunk lehet, határ a csillagos ég, és még az sem... S a Föld és a rajta élők egyre magasabb rezgésszinten rezegnek, ezért a gondolataink, vagyis a kívánságaink tízszer gyorsabban teljesülnek.

Te mit kívánsz most?

Ítélezés

„Ne ítélj, hogy ne ítéltess!”

Emberek vagyunk, ezt nagyon nehéz betartani.

Miért?

Ha ránézünk valakire, vagy valamire, azonnal megszületik róla egy kép a fejünkben, amit a múltbeli tapasztalatainkon keresztül látunk olyannak, amilyen. Vagyis saját szemüvegen át szemléljük a minket körülvevő illúziót, pontosabban önmagunkat vetítjük ki a másokra. Ebben nagy segítségünkre van az elménk, ami azért létezik, hogy az emlékek és saját tapasztalatok elraktározott mintáinak segítségével vezessen minket az anyagi életben és a hasonlatok, ismerős helyzetek, képek, illatok, hangok, vagy fények alapján

alkosson viszonyítási alapot, készítessen minket reakciókra. Ez egyrészt jó, másrészt csapda is lehet, mert kategorizálunk, és nem mindig vagyunk képesek bárkire, vagy bármilyen helyzetre úgy ránézni, mintha azt most látnánk először... összehasonlítjuk addigi megéléseinkkel...

Sokan tiltakoznak, ha azt mondjuk, ne ítélkezz!

Azt állítják, nem ítélkeznek, csupán a véleményüket mondták el valamiről, vagy valakiről.

Am a vélemények sohasem objektívek, mert attól függenek, hogy egy ember mit élt át az addigi életében és hogyan viszonyul ahhoz a helyzethez, amiről véleményt alkot. Minden vélemény szubjektív, legyen az akár a legnagyobb tudós véleménye is. Hiszen ő is arról alkot képet, amit addig megtapasztalt az őt körülvevő világból.

Az orvosok is mindig az addig összegyűjtött esettanulmányok alapján ítélik meg a következő beteget, aki ha nem úgy reagál, mint az átlag, mindjárt „a kivételek erősítik a szabályt” skatulyába kerül és ők csodálkoznak a legjobban, ha meggyógyul olyan betegségből, amibe illik belehalni...

Pár példa:

Amikor mesebeli csillagos este a Holdat szemléltem, mosolyt véltem felfedezni az „arcán”. Éppen elmerültem a csodában, már-már egy vers is megszületett a tüneményről, amikor valaki megszólalt mellettem:

- Erzsi, látod a Holdat? - zökkentett ki az ámuldozásból.

- Igen... látom... - sóhajtottam örömtelin.

- Látod, milyen mérgesen vicsorog? - kérdezte felháborodva.

- Mérgesen???????????????? Vicsorog???????? - csodálkoztam.

Más esetben valaki azt állította egy fiatal fiúról, hogy olyan sovány, hogy a bordáin zongorázni lehet, míg egy másik ember szerint puffók, mert túl nagy a hasa a testéhez képest. Szerintem pedig egy szimplán átlagos testméretről volt szó...

Az biztos, ha jó kedvünk van és a sorsunkkal elégedettek vagyunk, mindjárt a minket körülvevő világ is gyönyörű, meglehet, ugyanaz a környezet két nappal azelőtt őrjítően idegesítő volt...

Ebből is látszik, mindig saját érzéseinket, gondolatainkat, hangulatunkat vetítjük ki a külvilágra. Amit másban, vagy a körülöttünk vélünk felfedezni, „látunk”, azt magunkból sugározzuk ki, s tükörként verődik vissza ránk. Ez olyan, mint egy vetítívászon! Ami nem tetszik benne, azt elutasítjuk, amit szépnek látunk, azt szeretjük, s tovább fényezzük... (a rózsaszín szemüveg)

Ilyenkor mindkét irányban túlzásokba eshetünk...

Vegyük sorra saját „ítéleteinket”:

Ha bánatosak vagyunk, másokban is a bánatot vesszük észre, sőt, még az égbolt is könnyezik, ha boldogok vagyunk, akkor ugyanaz az égbolt örömkönnyeket hullat. Ha félünk, sötét árnyakat látunk, ha szeretünk, még a disznók is szépek, hisz pontosan olyanok, amilyeneknek lenniük kell...

Ha már tudod, hogy minden így van jól, nem ítélkezel, nincs szükség az elfogadásra, de a megbocsátásra sem...

Eme magyarázatot pár szóval is meg lehet fogalmazni:

Az univerzum nem értékel...

Médiumeső

Mostanában egyre több médium hirdeti magát és különböző üzeneteit. Az emberek is hajlamosabbak elfogadni a tényt, hogy létezik ilyesmi, mégis néha tétován néznek, nem értik, honnan kerülnek elő ilyen sokan és hol voltak eddig?

Különösen gyanús, ha kemény pénzekért juthatnak hozzá az általuk közvetített információhoz. Néha egy-egy ilyen tanács többet árt, mint használ. - Ezt finoman megélhetési ezotériának nevezzük...

A médiumokat illetően a reakciók is széles skálán mozognak: az egyik ember el sem hiszi, mondván sok a kókler, a másik vakon bízik bennük, a harmadik pedig felteszi a kérdést: valóban médium-e a médium, és ha hangot hall, akkor milyet? Biztosan jó az, amit mások hallanak, továbbítanak, vagy érdekesebb inkább saját magunkba figyelni?

A hangot mindenki hallja, hiszen mindenki veszi az üzenetet a körülötte lévő, vele egy frekvencián rezgő mezőből. Éppen itt a bökkenő, hiszen pont olyan üzenetet veszünk, amelyhez hasonló a rezgésünk... azaz, ha éppen „lenn” vagyunk, hasonlót vonzunk, ha pedig „fenn”, szintén... az sem biztos, hogy a médiumi üzenet nekünk, rólunk, hozzánk szól, nem biztos, hogy azonos frekvencián vagyunk vele...

Erre szoktam mondani, első szabály:

Csak magadra hallgass!

Második szabály:

Csak magadra hallgass!

Hiszen a szíved, az érzéseid mindent elárulnak! Az a jó neked, ami téged jó érzéssel tölt el, ami mellett nem marad semmi kétely, még egy fikarcnyi sem! A körülöttünk lévő kavalkádból érdemes kiszűrni a ránk vonatkozó részeket, egyedül saját izmusunkat követni. Amíg az ember szelleme nem erősödött meg annyira, hogy szét tudja választani a hamisat a valódi értéktől, inkább ne hallgasson másra (meg egyébként sem). Amikor már biztonsággal eligazodik a világban, akkor érti a szíve hangját, ki tudja szűrni, mi a jó neki és abból megalkothatja a saját elveit. Mindenkinek van egy felsőbb énje, érdemes vele megtárgyalni minden lépését...

De mi a helyzet a tanácsalannokkal?

Sokan várják másoktól, hogy mutassanak utat, keresnek olyan személyt, akit lehet követni. Nekik valóban szükségük van segítségre, de ne feledjük, életünket áthatja a tanulás-tanítás folyamata. Az pedig azt jelenti, hogy egyszerre vagyunk tanítványok és mások mesterei. A mindennapi életünk, életvitelünk a példa, mi is azt követjük, akit jónak látunk, aki úgy él, hogy összhangban vannak az álmai a tetteivel és a gondolataival.

Folyamatosan fejlődünk, csiszolódunk...

Nem minden médium az, akinek mondja magát. Sőt, több megvilágosodottal is ez a helyzet, hisz a megvilágosodásnak is végtelen sok fokozata van (akárcsak a szín- vagy fény spektrumnak). Szerintem itt a Földön igen kevés az igazi megvilágosodott, egy „pici” mindig hiányzik a teljes képhez, és nem biztos, hogy látja a másik ember teljes valóját. Mondom... nem biztos... ilyen ember kevés van, de azt meg lehet érezni... Mellette határtalan vagy, repülsz a boldogságtól, a jelenbe kerülsz, megszűnik minden, a múlt a jövő, nem létezik más, mint a jelen pillanat. És ha már nem vagy vele, akkor is ezt érzed egy jó ideig...

Néha tévútra vezethetnek a mások által „vett” üzenetek... ugyanis minden üzenet átszűrődik az egyén egóján is, némelyek még nem képesek különbséget tenni saját hangjuk és az üzenő tiszta hangja között...

Akkor milyen az „igazi” médium?

Ha jól belegondolunk, valamilyen szinten a maga módján mindenki médium, hiszen mind halljuk a belső hangunkat, ami vezérel az úton, valamennyire mindannyian elfogadjuk az irányítást, követjük az álmainkat.

Honnan tudjuk, hogy jó úton járunk?

Ha a szívünkre hallgatunk, együtt haladunk az áramlattal a számunkra kijelölt úton, az jó érzéssel tölt el. Amikor nincs bennünk semmilyen ellenállás, ellenérzés, hanem tényleg akadálymentesen haladunk, s amit addig pofonnak véltünk, elfogadjuk leckének, tanításnak, meglátjuk benne, mire tanított.

A szellemi fejlődés első lépése mindig a rendíthetetlen hit, ami azonnal eltűnik a biztos tudással, és a tudás is eltűnik az eggyé válással. Az „igazi” médium eggyé vált, de ezzel nem hivalkodik, bölcsen mosolyog, a pusztá jelenlétével tanít, segít, szeretetet és tudást sugároz. Nem ítélkezik, belső békéje kisugárzik, mindent elfogad úgy, ahogyan van, mert mindenki pontosan ott van, ahol lennie kell, az, akinek lennie kell, önmagához képest vizsgálható, érzi a másik ember lelkét, látja múltját - jelenét - jövőjét, tudja, kinek mit lehet elmondani, kihez, kiről, kinek milyen üzenet szól, a szeme tükrében ragyog az egész Univerzum...